

ede fra Folkekirkens Side med Hensyn til kirkelig Indvielse og Følgerne af ikke at søge den, da føler man sig forvisset om, at der aldrig vil blive Tale om at betragte den som andet end et „frit Tilbud“, som det maa være ganske overladt til Medlemmernes fri Valg, om de ville modtage eller ej.

Endnu staar tilbage at omtale den Del af Lovforslaget, som ganske vist udgør dets første Afsnit, men som alligevel Forhold til dets nys nævnte Hovedindhold er af underordnet Betydning, nemlig det om Ægteskabsbetingelserne. Der har været adskillige andre Punkter paa dette Omraade end de, der er rørt ved i Ændringsforslagene, som man kunde have ønsket at tage op ved denne Lejlighed. Saaledes har der navnlig været Ønske om at forhøje Ægteskabsalderen for Kvinder fra 16 til 18 Aar, men netop fordi dette Afsnit ikke er Hovedsagen her, har Flertallet over for Modstand fra Regeringens Side ikke villet rejse Strid om Forandringer i den bestaaende Retstilstand og har derfor nøjedes med at stille 2 Realitetsændringer, den første (Nr 2) sigtende til at *bevare* for Moderen en Ret, hun ifølge den bestaaende Lovgivning allerede maa antages at have, og den anden (Nr. 10), der kun gaar ud paa at opretholde den gældende Lovbestemmelse om dette Forhold i sit gamle Omfang.

Et Mindretal (*Svendsen og Poul Rasmusen*) kan, som foran bemærket, fuldt ud billige, at der gøres Forsøg paa at komme bort fra den tvungne kirkelige Vielse. Det maa nemlig erkendes, at denne er i høj Grad uheldig for de Mennesker, der tvinges til at lade sig ægteforene ved Kirkens Medvirkning, og trods det, at de i alle Forhold betragte denne som dem uvedkommende, og ikke mindst er et uheldigt for selve Kirken og dens Præster, der ere udsatte for at *skulle* forrette Vielser og velsigne Forbindelser, som stride mod Kirkens egen Lære.

Imidlertid kan Mindretallet ingenlunde sige, at det foreliggende Lovforslag har fun-

det den rette Løsning af Sagen; det kan nemlig ikke se andet, end at den Tvang der hidtil har hvilet paa enkelte, nu forsøges væltet fra disse over paa det store Flertal, som hidtil har anset den kirkelige Vielse for den, der stemmede bedst, med deres Opfattelse af Ægteskabet.

Her i Landet har man i Aarhundreder haft *Ret* og *Pligt* til at indgaa Ægteskab i Kirken. Et forsvindende Mindretal har følt sig besværet af *Pligten*, det kan derfor være rigtigt at fjerne denne, men man bør ikke af den Grund tage *Retten* fra alle dem, der fremdeles ønske, at et saa vigtigt Skridt som Ægteskabets Indgaaelse foretages i Kirken.

Mindretallet har ved sine Ændringer, der nærmere ville blive begrundede i Salen, søgt at give Stat og Kirke, hvad der tilkommer dem, ved at overlade den borgerlige Ægteskabsforstander at sørge for, at alle Statens Krav opfyldes og dernæst overlade til Brudeparret, om det vil indgaa borgerligt Ægteskab eller formaa en Præst til at foretage Vielsen, hvilken man er overbevist om vil falde let for alle dem, som føle Trang til kirkelig Vielse og helst ville indgaa borgerlig Ægteforening.

Som *Bilag* aftrykkes det Cirkulære fra Ministeriet til Biskopperne, som ligger til Grund for disses Betænkninger over Lovforslaget, og som man har modtaget fra Ministeriet med Tilladelse til at offentliggøre det. Ogsaa selve Betænkningerne have været Udvalget tilstillede til Gennemlæsning, men kun som fortrolige Aktstykker.